

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **K. Č. r. v. o. s., IČO X**
sídlem B. 2428/203, X P. 6 – B.

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, č. j. SZPI/AH 803-71/2016

takto:

I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 11. 4. 2019, č. j. SZPI/AH 803-71/2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2016, č. j. SZPI/AH803-53/2016 shledala Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Olomouci (dále jen „inspektorát v Olomouci“),

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), jehož se žalobkyně dopustila porušením povinnosti dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění (dále jen „nařízení č. 178/2002“), a to tím, že uváděla na trh med výrobce V., spol. s r. o., u něž byla laboratorní zkouškou zjištěna kontaminace farmakologicky účinnými látkami (rezidua antibiotik a sulfonamidů používaných k léčbě bakteriálních onemocnění včelstev), v důsledku čehož byl posuzovaný med vyhodnocen jako potravina nevhodná k lidské spotřebě. Jelikož se žalobkyně dopustila popsáního jednání více skutky (zjištěny byly čtyři šarže závadného medu na třech různých prodejnách žalobkyně), uložil inspektorát v Olomouci žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 810 000 Kč, dále povinnost nahradit náklady laboratorních rozborů ve výši 105 780 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Při ukládání pokuty inspektorát v Olomouci aplikoval absorpční zásadu, tj. pokutu uložil za nejzávažnější ze sbíhajících se skutků, za něž označil skutek spáchaný dne 10. 11. 2015 na provozovně v Prostějově.

2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 8. 2016 č. j. SZPI/AH 803-56/2016, zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí inspektorátu v Olomouci potvrdila.
3. Označené rozhodnutí žalované však zdejší soud rozsudkem ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 95/2016-59 zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Krajský soud vyšel ze zjištění, že žalovaná v období od září do listopadu 2015 provedla kontroly, při nichž, dříve než bylo vydáno první odsuzující rozhodnutí, zjistila výskyt 26 šarží (celkem 59 338 ks spotřebitelských balení) farmakologicky kontaminovaného medu téhož výrobce na různých prodejnách žalobkyně po celé České republice. Všechny správní delikty byly tudíž spáchány ve vícečinném souběhu. Ve věci však nebylo vedeno společné řízení, nýbrž byly žalobkyni postupně v dubnu 2016 uloženy inspektoráty v Olomouci, Brně, Praze, Ústí nad Labem a Hradci Králové samostatně pokuty. Rozhodnutí inspektorátu v Olomouci ze dne 11. 4. 2016 bylo sice vydáno jako prvé v pořadí, avšak o odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná později než o odvoláních proti rozhodnutím jiných inspektorátů. Před vydáním rozhodnutí žalované v posuzované věci tak byla již v právní moci rozhodnutí, jimiž žalovaná potvrdila rozhodnutí inspektorátu v Praze o pokutě ve výši 300 000 Kč a inspektorátu v Ústí nad Labem o pokutě ve výši 640 000 Kč (obě nabyly právní moci dne 5. 8. 2016), a dále rozhodnutí inspektorátu v Brně o pokutě ve výši 3 020 000 Kč (právní moci nabylo dne 19. 8. 2016).
4. Krajský soud učinil závěr, že nevedením společného řízení sice nedošlo k porušení zákona upravujícího řízení, neboť skutky byly spáchány v obvodech působnosti různých inspektorátů, avšak shledal důvodnou námitku žalobkyně vůči kumulaci pokut, a uzavřel, že s ohledem na okolnosti případu byla žalovaná povinna v rozhodnutí ze dne 24. 8. 2016, jímž potvrdila rozhodnutí inspektorátu v Olomouci, zohlednit výši pokut uložených žalobkyni již dříve za sbíhající se delikty. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem o nutnosti aplikace absorpční zásady při ukládání sankce i v případech, kdy nebylo vedeno společné řízení, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, jímž zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, vydaný ve věci žaloby žalobkyně proti rozhodnutí královéhradeckého inspektorátu. Krajský soud tudíž žalované uložil, aby při novém rozhodování o odvolání aplikovala absorpční zásadu

nejen ve vztahu ke čtyřem skutkům posuzovaným inspektorátem v Olomouci, nýbrž i ve vztahu k dalším sbíhajícím se skutkům, za něž byly žalobkyni pravomocně uloženy pokuty jinými inspektoráty. Krajský soud uvedl, že žalovaná by měla aplikovat absorpční zásadu s tím, že úhrn pokut uložený sbíhajícími se rozhodnutími by se měl v zásadě rovnat výši pokuty, která by za tytéž skutky byla uložena, kdyby byly projednány společně.

5. Novým rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. SZPI/AH 803-71/2016, žalovaná změnila výrok rozhodnutí inspektorátu v Olomouci tak, že jím uloženou pokutu 810 000 Kč snížila na částku 679 000 Kč, přičemž nahradila odkaz na analogické použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odkazem na § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Současně žalovaná zrušila výrok o nákladech řízení a řízení ve věci úhrady nákladů řízení zastavila.

B) Žaloba a vyjádření žalované

6. Žalobou doručenou soudu dne 6. 6. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované. Namítla, že se žalovaná v rozporu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) neřídila závazným právním názorem krajského soudu, jelikož pouze obecně konstatovala, jaká celková výše pokuty je přiměřená, a následně absorpční zásadu toliko formálně zmínila, aniž by ji skutečně věcně aplikovala. Žalovaná nezohlednila pokutu ve výši 300 000 Kč, pravomocně uloženou inspektorátem v Praze. Postup žalované spočívající ve výpočtu procentuálního poměru již uložené pokuty vzhledem k celkové výši pokuty a užití tohoto poměru v dalších rozhodnutích o sbíhajících se deliktech nebylo dle žalobkyně namístě. Nejvyšší správní soud v odst. 33 rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, jasně uvedl, že vzhledem k výši dříve uložených pokut může žalovaná uvažovat o minimalizaci, popř. o upuštění od uložení pokuty. To však žalovaná neučinila, neboť celkovou pokutu snížila jen o 770 000 Kč.
7. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl, a odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. Absorpční zásadu při ukládání správního trestu řádně aplikovala, a to nejen v posuzované věci, nýbrž i v řízení o odvoláních v souvisejících věcech. Aplikace absorpční zásady měla zcela reálný pozitivní dopad na žalobkyni, neboť jí byly všechny pokuty podstatně sníženy tak, aby celková pokuta odpovídala pokutě, jež by byla uložena ve společném řízení, přičemž tato celková pokuta byla uložena při spodní hranici sazby (8,6 % z maximální možné pokuty). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 27) jednoznačně vyplývá, že výše pokuty pravomocně uložené inspektorátem v Praze byla zohledněna. Žalovaná se neodchýlila ani od pokynu Nejvyššího správního soudu, aby uvažovala o minimalizaci pokuty, či upuštění od jejího uložení. Žalobkyně totiž nereflektuje skutečnost, že soud tento pokyn učinil s důrazem na výši dříve uložených pokut. Žalovaná však tyto dříve uložené pokuty s ohledem na absorpční zásadu rovněž snížila, tudíž žalobkyni nijak nepoškodila, neboť celková úhrnná pokuta by byla i při postupu, jehož se žalobkyně dožaduje, maximálně pravděpodobně stejná. Jedná se tak jen o teoreticko-právní námitku bez reálného dopadu. Žalobkyně se nadto minimalizace pokuty či upuštění domáhá ve všech čtyřech případech, tudíž chce dosáhnout toho, aby nebyla potrestána vůbec.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

9. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaná při ukládání pokuty aplikovala novou právní úpravu obsaženou v § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., kterou označila za pro žalobkyni příznivější. Žalovaná přezkoumala úvahy prvostupňového orgánu o skutečnostech relevantních pro stanovení druhu a výše sankce dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách, které s ohledem na změnu právní úpravy podřadila pod § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., a dospěla k závěru, že pakliže by nebylo přihlédnuto k souvisejícím deliktům, řešeným dalšími inspektoráty, byla by pokuta ve výši 810 000 Kč za spáchání předmětných deliktů přiměřená. Následně však žalovaná uvedla, že s ohledem na závaznost právního názoru krajského soudu musela nalézt způsob, jak i přes nevedení společného řízení aplikovat absorpční zásadu ve smyslu § 37 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb.
10. Žalovaná po vrácení věci krajským soudem rozšířila podklady o rozhodnutí vydaná v řízeních o sbíhajících se deliktech, řešených jinými inspektoráty, z nichž zjistila, že s výjimkou rozhodnutí inspektorátu v Praze ze dne 22. 4. 2016 (uložení pokuty ve výši 300 000 Kč), které nabylo právní moci dne 5. 8. 2016, byla všechna zbylá rozhodnutí o odvoláních žalobkyně zrušena soudy rozhodujícími ve správním soudnictví, popř. v přezkumném řízení správním. Jednotlivé inspektoráty uložily dle zjištění žalované žalobkyni pokuty ve výši 810 000 Kč, 300 000 Kč, 640 000 Kč, 3 020 000 Kč a 300 000 Kč, avšak celková částka 5 070 000 Kč byla toliko výsledkem kumulativního součtu bez respektování absorpční zásady. Následně žalovaná zhodnotila, že v případě rozhodování v rámci jediného společného řízení by byla přiměřená pokuta ve výši 4 300 000 Kč. Poté vyčíslila, že pokuta uložená inspektorátem v Olomouci činila 15,98 % z původní celkové výše pokuty 5 070 000 Kč, a uvedla, že s ohledem na správně vyhodnocená kritéria prvostupňovým orgánem by měl poměr výše pokuty vůči celkové částce zůstat zachován, tudíž by měla výše pokuty za delikty postihované inspektorátem v Olomouci činit 15,98 % z částky 4 300 000 Kč, tj. 686 982 Kč.
11. Dále žalovaná uvedla, že pokuta uložená inspektorátem v Praze ve výši 300 000 Kč činila 5,9 % z původní celkové výše pokuty, a tudíž by měla nyní činit 5,9 % z částky 4 300 000 Kč, tj. 254 000 Kč (o 46 000 Kč méně). Jelikož však nebylo možné pravomocné rozhodnutí inspektorátu v Praze změnit, zohlednila žalovaná tuto skutečnost ve prospěch žalobkyně odečtením částky 46 000 Kč od nově ukládaných pokut, a to poměrně tak, aby součet pokut ukládaných za všechny související skutky žalobkyně zahrnoval rozdíl mezi výší pokuty uložené inspektorátem v Praze a výší pokuty, která by byla uložena za jím posuzované skutky, pokud by řízení nebylo pravomocně skončeno. Pokutu ve výši 686 982 Kč tudíž žalovaná snížila ještě o částku 7 737 Kč na (po zaokrouhlení na tisícikoruny) konečnou výši 680 000 Kč.
12. Krajský soud se předně ztotožňuje s žalobkyní, že žalovaná pouze obecně konstatovala, jakou celkovou výši pokuty za sbíhající se delikty žalobkyně považuje za adekvátní, aniž zvolenou částku 4 300 000 Kč jakkoli zdůvodnila, resp. aniž zdůvodnila, proč by v případě (hypoteticky) konaného společného řízení snížila úhrn původních pokut o cca 15 %. V tomto ohledu je rozhodnutí žalované zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
13. Zejména je však důvodná námitka žalobkyně, že žalovaná při novém rozhodování o jejím odvolání proti rozhodnutí inspektorátu v Olomouci neaplikovala při ukládání sankce absorpční zásadu, ačkoli jí to krajský soud uložil. Žalovaná totiž sice zohlednila výše pokut uložených jinými inspektoráty za další obdobné skutky žalobkyně, avšak nikoli aplikací absorpční zásady. Žalovaná samostatně posuzovala validitu úvah jednotlivých inspektorátů

vztahujících se k hodnocení závažnosti jimi izolovaně posuzovaných skutků, tyto úvahy aprobovala a takto uložené a zdůvodněné pokuty následně snížila. Pokutu ve výši 300 000 Kč, pravomocně uloženou inspektorátem v Praze, žalovaná sice zohlednila, avšak nikoli aplikací absorpční zásady.

14. Podstata absorpční zásady (přísnější trest pohlcuje mírnější) však tkví „*v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS). Nová právní úprava přestupkového práva, která byla žalovanou v posuzované věci aplikována, výslovně upravuje tuto zásadu v § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., podle něhož se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, a jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
15. V posuzované věci vztáhl zásadu absorpce ve výše popsané podobě inspektorát v Olomouci pouze na jím řešené delikty, neaplikovala ji však žalovaná „mezi řízeními“ o sbíhajících se deliktech, ačkoli ji k tomu nabádal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62. Z rozhodnutí žalované nevyplývá, který ze sbíhajících se deliktů vyhodnotila jako nejzávažnější, a proto za něj uložila pokutu, a jak výši uložené pokuty ovlivnilo spáchání dalších sbíhajících se skutků. Žalovaná namísto toho učinila opětovně pouze kumulaci pěti samostatných pokut, byť tentokrát počítala obráceně, jelikož nesčítala pět samostatných částek, nýbrž stanovila výsledek, který následně v témže poměru, jaký panoval původně, rozdělila na pět částek. Žalovaná tak sice aplikaci zásady absorpce deklarovala, včetně přílehlavého odkazu na § 37 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., avšak fakticky ji neprovedla.
16. Krajský soud nepřehlédl skutečnost, že po vydání prvního rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 95/2016-59, došlo ke změně skutkového stavu.
17. V dubnu 2018 přezkoumával krajský soud rozhodnutí, kterým žalovaná dne 24. 8. 2016 potvrdila uložení pokuty inspektorátem v Olomouci ve výši 810 000 Kč za uvádění na trh 4 šarží závadného medu žalobkyní, aniž přihlédla k tomu, že již nabyla právní moci jí v nedávné době přezkoumávaná rozhodnutí inspektorátů v Praze, Brně a Ústí nad Labem, které žalobkyni uložily pokutu v souhrnné výši 3 960 000 Kč za uvádění na trh 21 šarží závadného medu téhož výrobce. Stejně tak Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 As 426/2017-62 ze dne 12. 4. 2018 vytkl žalované, že dne 24. 8. 2016 (týž den jako v případě rozhodnutí o odvolání v „olomoucké věci“) vydala rozhodnutí, jímž potvrdila uložení pokuty inspektorátem v Hradci Králové ve výši 300 000 Kč za uvedení na trh 1 šarže závadného medu žalobkyní, aniž zohlednila pravomocně uložené pokuty inspektoráty v Praze, Brně a Ústí nad Labem. Za popsaného stavu bylo proto zcela pochopitelné, že Nejvyšší správní soud vyzval žalovanou k úvaze o minimalizaci pokuty či upuštění od ní postupem dle § 43 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., neboť měl zjevně za to, že pokud by vedla žalovaná společné řízení o 22, namísto 21 šaržích závadného medu, nedošlo by již k zásadnímu ovlivnění závažnosti deliktu, a tím ani výše ukládané pokuty. Krajský soud sice v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 95/2016-59, žalovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

k upouštění od uložení sankce v případě deliktů posuzovaných inspektorátem v Olomouci nenabádal, neboť absence vlivu na závažnost již pravomocně posouzených deliktů, k nimž došlo v obvodech inspektorátů v Praze, Brně a Ústí nad Labem, nebyla s ohledem na množství závadných šarží tak pravděpodobná, jako v případě inspektorátu v Hradci Králové. Trval však na zohlednění již pravomocně uložených pokut ve výši 3 960 000 Kč za 21 šarží závadného medu, neboť měl za to, že při nárůstu počtu závadných šarží o 4 by v případě vedení společného řízení nenalezla žalovaná důvody pro zvýšení celkové pokuty o 810 000 Kč.

18. Po vrácení věci soudem však již nebyla žalovaná ve stejné situaci, neboť po uvedených rozsudcích Nejvyššího správního soudu a zdejšího soudu zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 176/2016-278, rozhodnutí žalované ve věci řešené inspektorátem v Brně a dne 19. 9. 2018 zrušila žalovaná sama v přezkumném řízení rozhodnutí o odvolání ve věci řešené inspektorátem v Ústí nad Labem. Postupně tak „obživla“ čtyři odvolací řízení. Jedinou pokutou, která tak byla v době vydání nového rozhodnutí žalované dne 11. 4. 2019 za sbíhající se delikt uložena, byla pokuta 300 000 Kč, uložená rozhodnutím inspektorátu v Praze ze dne 22. 4. 2016 za výskyt 1 šarže závadného medu. Nebylo tudíž již možné automaticky po žalované vyžadovat, aby následovala výzvu soudu k úvaze o minimalizaci nově ukládané pokuty, neboť již nemohla vztahovat své úvahy o přiměřenosti celkové výše pokuty k pravomocně uložené pokutě 3 960 000 Kč, nýbrž k pokutě 300 000 Kč. Žalobkyně se proto mylí, má-li za to, že byla žalovaná povinna uvažovat o minimalizaci pokuty či upuštění o jejího uložení, pokud nyní již rozhodování o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí inspektorátu v Olomouci nepředcházelo pravomocné uložení pokuty ve výši 3 960 000 Kč jinými inspektoráty. Změna skutkového stavu, zde v podobě odlišného stavu řízení a rozhodnutí o ostatních sbíhajících se deliktech, představuje limit ve vázanosti správního orgánu právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
19. Vázanost právním názorem soudu, že je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce i „mezi řízeními“ o sbíhajících se deliktech, však nebyla změnou podmínek, za jakých žalovaná o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí inspektorátu v Olomouci rozhodovala, nijak dotčena. Žalovaná měla i přes nespojení věcí ke společnému řízení možnost naplnění zásady absorpce docílit. Žalovaná měla dle názoru soudu vyhodnotit, který ze sbíhajících se deliktů je nejprísneji trestný, resp. při totožné právní kvalifikaci vyhodnotit, který ze sbíhajících se skutků je nejzávažnější. Pokud by dospěla k závěru, že jím je skutek projednaný inspektorátem v Praze, jehož rozhodnutí o uložení pokuty již nabylo právní moci, musela by následně postupně posoudit, zda jsou v ostatních řízeních splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu dle § 43 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Pokud by žalovaná dospěla k závěru, že nejzávažnějším byl právě některý ze skutků řešených inspektorátem v Olomouci, měla úvahy prvostupňového správního orgánu korigovat aplikací § 41 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., tj. přihlédnout k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení. Pochopitelně by žalovaná musela v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelně vysvětlit, jakým způsobem skutečnost uvedenou v § 41 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. zohlednila. Následně by žalovaná postupně rozhodovala o odvoláních proti rozhodnutím dalších inspektorátů, tj. vždy by nejprve zvážila aplikaci § 43 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. (lidově řečeno, zda nebyla žalobkyně dostatečně potrestána rozhodnutími, která již nabyla právní moci), a pokud by k jeho užití nebyly splněny

podmínky, korigovala by úvahy jednotlivých inspektorátů o výši pokut aplikací § 41 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb.

D) Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud s ohledem na shora uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nerespektování závazného právního názoru krajského soudu. Současně krajský soud vrací věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení právním názorem soudu vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 28. května 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.